

Баба Юрданица станх да влѣзе въ градината. Кака Гинка ѝ хванх подъ мишница и ѝ поведе. И другитѣ ги послѣдвахъ. Най-подиръ вървѣхъ Рада и Стайка. Стайка силно стискаше за ржката другарката си и ѝ казваше: — Радо, даскало е живъ, чу ли? Но Рада не отговаряше, потопена въ нова мжка.

Защото едно прѣдчувствие ѝ каза, че тая нова жертва на клисуреката катастрофа, която се е спуснула днесъ отъ Балкана, и която Стефчовъ отиваше тѣй храбро да прѣдаде, не бѣше ѝ чужда, че тя може да бѣде сжция *той*, и сърдцето ѝ се свиваше отъ неизразима тревога и страхъ.

— Ха о, оти тича това босѣ дѣвойче? каза Стайка, като се спрѣ и посочи едно момиче, което идѣше тичишката прѣвъ ливадата.

Тя бѣше Марийка. Угриженото дѣте се връщаше назадъ, слѣдъ като нѣколко часа напразно бѣше се блѣскало да разбере кхдѣ е докторъ Соколовъ. Сега тя съ радостъ видѣ Рада единчкия близъкъ человекъ на Бойча, който може да ѝ помогне. При всичко че помнѣше Бойчовитѣ поржчки, Марийка чувствуваше, че Рада не е опасна, че бачо ѝ Бойчо забрави да ѝ насочи и къмъ кака ѝ Радка, и че ней можеше да ѝ расправи повече.

Рада ѝ посрѣщнх.

— Ела, ела, Марийке, какво правишъ?

Момичето се спрѣ при неѣ, озърнх се боязливо и попита :

Како Радке, знаишъ ли дѣ е докторътъ?

— Соколовъ ли, Марийке? не знаѣ... Боленъ ли е нѣкой? Марийка се заехнх смутено.

— Кой те праца при доктора, кака? Нѣкой боленъ ли има? повтори Рада.

— Не, како Радке, прати ме... бачо... Бой...

Марийка прѣкъсенх думата си уплашено...

Но Рада разбра... Тя прѣмалѣ и се озърнх плахо.